

До Лікомеда, на Скірос

Йосип Бродський

Я залишаю місто, як Тезей –
Свій Лабіринт, лишивши Мінотавра
Смердіти, Аріадну ж – воркотіти
В обіймах Вакха. Доля переможця –
Апофеоз подвижництва. А Бог
Якраз тоді підстроює нам зустріч,
Коли ми, вже закінчивши діла,
Із здобиччю бредемо пустирищем,
Навіки ідучи із цих країв,
З надією ніколи не вертатись.

Та врешті-решт, убивство є убивство.
Повинні смертні нищити чудовиськ.
Хто скаже, що чудовиська безсмертні?
І щоб себе не ставили ми вище
Страховиськ, переможених у битві,
Бог віднімає всяку нагороду,
Від натовпу радіючого потай,
І змушує мовчати. І ми йдемо.

Тепер уже і справді – назавжди.
Бо хоч людина може повернутись
На місце власних злочинів, але
Туди, де так принизили її,
Вона вже повернутися не зможе.

І в цьому пункті плани Божества
І відчуття приниження в людині
Настільки абсолютно співпадають,
Що я усе лишаю: ніч, і натовп,
Вогні, будинки. Вбитий Мінотавр
Іще смердить. І Вакх на пустирі
У темряві голубить Аріадну.

Колись та доведеться повертатись...
Назад. Туди, до рідної домівки.
І шлях мій ляже цим забутим містом.

Дай Боже, щоб зі мною не було
Тоді меча, оскільки кожне місто
Для тих, що там живуть, бере початок,
Як правило, з центрального майдану,
А для людей мандруючих – з окраїн.

Переклад Олександра Грязнова